

Brandend verlangen

Brandend verlangen

Marijke Maes

Uitgeverij: Brave New Books

Foto omslag: Pixabay

ISBN: 9789464808490

Copyright: © Marijke Maes

Website: www.marijkemaes.be

Niets uit deze opgave mag worden verveelvoudigd en/of kenbaar gemaakt op welke wijze ook zonder voorafgaande toestemming van de auteur.

Het afscheid

“ Ik zal je missen. “, zei Daniël terwijl hij Emma dichter tegen zich aantrok en haar diep in de ogen keek.

“ Ik mag er niet aan denken dat we elkaar niet meer zullen zien. “, zei Emma terwijl ze Daniël droevig aankeek “ We kennen elkaar al sinds de kleuterschool, we werden beste vrienden en geliefden maar nu moeten we afscheid nemen. Hoe moet het nu verder Daniël? “

“ Het komt wel goed. “, zei Daniël “ We houden van elkaar en we kunnen contact houden, toch? “

Emma knikte.

“ Dat is waar. “, zei ze.

“ Waarom zie ik dan die trieste blik in je ogen? “, vroeg Daniël.

“ Ik ben bang dat je misschien iemand anders zal ontmoeten. “, zei Emma.

“ Dat zal heus niet gebeuren, ik hou van jou. “, zei Daniël.

“ Dat weet je toch niet? “, zei Emma “ We zouden de eersten niet zijn waarvan onze relatie de lange afstand niet overleeft. “

“ Ah, lieverd...laten we daar niet aan denken, laten we genieten van onze laatste vakantiedag samen. “, zei Daniël.

“ Je hebt gelijk. “, zei Emma “ Laten we van elkaar genieten nu we dit nog kunnen. “

Emma kuste Daniël.

Ze vormden reeds drie jaar een koppel maar ze waren nog steeds smoorverliefd op elkaar, net als in het prille begin.

De passie tussen hen was nog steeds aanwezig.

Emma was een mooi meisje, ze had lang blond haar en helderblauwe ogen.

Ondanks haar schoonheid was ze nooit echt populair geweest en dit omdat ze een rustig persoon was.

Emma voelde zich anders dan haar klasgenoten, ze hield niet echt van feestjes, van sport en van populaire jongens.

Ze kon niet begrijpen dat de meeste meisjes verliefd werden op macho's uit het schoolteam.

Emma viel op gevoelige types zoals Daniël, die met zijn donkerbruine haar, bruine ogen en mooie glimlach helemaal haar type was.

Ze kenden elkaar al sinds hun kindertijd en waren sindsdien onafscheidelijk geweest.

Ze waren eerst vrienden geweest en daarna geliefden maar binnenkort zouden hun wegen scheiden .

Daniël zou naar de universiteit in Cambridge gaan en Emma naar de hogeschool voor schone kunsten in Lethbridge, Canada.

De afstand was enorm groot en daarom zouden ze elkaar alleen in de schoolvakanties zien.

Emma had een hartverscheurende keuze moeten maken tussen Daniël en haar grote droom om kunstenares te worden en ze had voor dit laatste gekozen.

Kunst was haar grote passie en ze wou hier beslist mee verder gaan.

Toen ze toegelaten werd op de hogeschool voor schone kunsten in Canada had ze op aanraden van haar ouders toch de keuze gemaakt om haar grote passie te volgen.

Deze school had immers een hele goede reputatie.

Ze hoopte alleen dat haar relatie met Daniël de lange afstand zou overleven.

“ Hey, tortelduifjes...neem een kamer! “, riep Joyce, haar vriendin.

Joyce had Afrikaanse roots maar was reeds door en door Amerikaanse, Joyce en Emma waren buurmeisjes en waren dan ook sinds hun kindertijd onafscheidelijk.

Joyce gooide een bal naar hen toe waardoor hun passioneel onderonsje bruusk werd verstoord.

“ Joyce! “, riep Emma verontwaardigd “ Dit is onze laatste vakantiedag samen, gun ons even wat privacy! Mij zul je nog genoeg zien! “

Joyce moest lachen.

“ Ja...jammer genoeg... “, lachte ze.

Emma nam de bal en gooide hem terug naar Joyce, daarna wendde ze zich tot Daniël.

“ Misschien moeten we naar mijn huis gaan. “, zei Emma
“ Mijn ouders zijn er niet en daar kunnen we in alle rust afscheid nemen. “

“ Klinkt goed. “, zei Daniël, hij keek haar veelbetekenend aan.

Emma liep naar Joyce toe.

“ Wij gaan naar huis Joyce. “, zei Emma “ Mijn ouders en ik komen je morgen om 6u ophalen om naar de luchthaven te gaan, goed? “

“ Ok. “, zei Joyce “ Geniet nog van jullie tijd samen. “

“ Dat zullen we doen. “, zei Emma, ze glimlachte.

Ze liep naar Daniël en nam zijn hand vast.

Samen liepen ze naar het huis van Emma dat op wandelafstand van het park gelegen was.

Emma en Daniël besloten om te genieten van hun laatste avond samen en dat deden ze dan ook met volle teugen.

De kunstacademie

Na ongeveer acht uur vliegen waren Emma en Joyce in Toronto aangekomen.

Daar namen ze een taxi die hen naar de campus bracht.

“ Ik ben toch wel een beetje zenuwachtig. “, zei Joyce
“ Zeker nu we er bijna zijn. “

“ Ja, het is best eng. “, zei Emma “ Maar voorlopig zijn mijn gedachten nog meer op thuis gericht dan op school. “

“ Dat begrijp ik. “, zei Joyce “ Ik heb nog geen vriend maar ik vond het al moeilijk om afscheid te nemen van mijn ouders, alles is zo ver weg. “

“ Ik mis mijn ouders nu al en ik mis Daniël nog meer. “, zei Emma.

“ Heb je al iets van hem gehoord? “, vroeg Joyce.

“ Nog niet. “, zei Emma “ Maar hij zal het vast druk hebben met zijn eerste schooldag. “

“ Zijn eerste schooldag is al bijna voorbij, wij beginnen morgen pas. “, zei Joyce.

Op dat moment hoorde Emma dat haar telefoon rinkelde.

“ Hey schat, zijn jullie al aangekomen? “, hoorde ze.

“ Ja, we zitten nu in de taxi. “, zei Emma “ Hoe was je eerste dag? “

“ Het was erg leuk, ik heb al heel wat nieuwe vrienden. “, zei Daniël.

“ Ik ben blij voor jou. “, zei Emma.

“ Schat, ik moet nu gaan maar ik bel je morgen terug, ok? Er is een feestje vanavond. “, zei Daniël enthousiast.

“ Een feestje? “, vroeg Emma verbaasd.

“ Inderdaad. “, zei Daniël “ Ik moet nu gaan, ik hoor je later wel. “

Emma kon horen dat Daniël het gesprek had beëindigd, ze staarde verbaasd naar haar telefoon.

“ Wat is er? “, vroeg Joyce.

“ Ik weet het niet. “, zei Emma “ Het lijkt erop alsof Daniël de tijd van zijn leven heeft. “

“ Dat is goed, toch? “, vroeg Joyce.

“ Hij moest al naar een feestje en hij is er pas één dag. “, zei Emma.

“ Een feestje? “, vroeg Joyce verwonderd “ Daar houdt Daniël toch niet zo van? “

“ Dat dacht ik ook, blijkbaar ken ik Daniël niet zo goed als ik dacht. “, zei Emma.

Het werd even stil.

“ Hij zei ook niet dat hij me miste. “, zei Emma.

“ Dat doet hij vast wel. “, zei Joyce “ Daniël is gek op jou! “

Emma haalde haar schouders op.

Ze waren aan de campus aangekomen.

De twee vriendinnen haalden hun koffers uit de kofferbak, ze betaalden de taxichauffeur en liepen naar de ingang van de campus.

Het was er heel druk, er stonden lange wachtrijen met studenten die zich wilden aanmelden.

“ Wat is het hier druk! “, zei Emma.

“ Zeg dat wel! “, zei Joyce.

Ze namen hun koffer en liepen naar de eerste wachtrij.

Net toen ze wilden aanschuiven werden ze brutaal voorbijgestoken door drie jongens.

De laatste van hen gaf Emma een duw waardoor ze viel.

“ Hey! Wij stonden hier eerst! “, zei Joyce “ Jullie hebben het recht niet om ons voorbij te steken! “

“ Wij waren hier eerst schatjes. “, zei één van hen.

“ Oh ja? “, zei Joyce “ En moet je daarom mijn vriendin omver duwen? “

Emma probeerde op te staan.

De jongen die haar een duw had gegeven stak zijn hand uit om haar te helpen.

Ze stond op en keek de jongen boos aan.

“ Ik ben Robin. “, zei hij en dit zijn mijn vrienden Dean en Jayden. “

Emma zweeg en dit omdat ze nog steeds boos was maar ook omdat ze Robin zijn blik niet kon loslaten.

Het viel haar op dat hij prachtige, helderblauwe ogen had.

Robin keek haar met een indringende blik aan, alsof hij dwars door haar ziel wou kijken.

Emma wou haar blik afwenden maar dat kon ze niet, ze vond dit oogcontact prettig en spannend tegelijk.

“ Heb jij ook een naam? “, vroeg Robin “ Of ben je zo onder de indruk dat je je naam vergeten bent? “

“ Je hoeft je geen illusies te maken. “, zei Emma die plots beseftte dat ze aan het staren was “ Ik ben helemaal niet onder de indruk van jou. “

“ Die indruk had ik niet. “, zei Robin, hij lachte.

Ook zijn vrienden moesten lachen.

“ Wat is je naam schat? “, vroeg hij.

“ Ik ben Emma en ik ben je schat niet! “, zei ze.

“ Ik hou wel van dames met pit, aangenaam kennis met je te maken Emma. “, zei Robin, hij grijnsde.

De vriendinnen keken elkaar geïrriteerd aan.

Het schooljaar begon al goed, ze hoopten dat niet iedereen hier op school zo irritant zou zijn als hen.

Het wachten duurde lang en zeker nu ze hier bij deze arrogante kwallen moesten staan die hen regelmatig aanstaarden.

De twee vriendinnen waren nog steeds boos en gefrustreerd maar Emma voelde ook een bepaalde spanning tussen haar en Robin.

Hij was aantrekkelijk, zoveel was zeker.

Robin had blond haar en helderblauwe ogen waarin ze zojuist bijna was verdronken.

Ook Robin voelde de spanning die er tussen hen heerste, hij keek haar af en toe grijnzend aan.

Uiteindelijk waren de jongens aan de beurt, het zou nu niet lang meer duren voordat zij aan de beurt zouden zijn.

“ Mag ik je naam? “, vroeg de vrouw aan het tafeltje plots terwijl ze Emma aankeek.

“ Emma Johnson. “, zei ze.

“ Je zal een kamer delen met Joyce Jacobs. “, zei de vrouw.

“ Dat ben ik mevrouw. “, zei Joyce.

De vrouw overhandigde hen twee brieven en twee sleutels van hun kamer.

“ Met deze brief kunnen jullie morgen tussen negen en tien jullie studieboeken afhalen in de grote hal. “, zei de vrouw “ Dit is de sleutel van jullie kamer, daar vinden jullie alle informatie over de maaltijden. De refter ligt hier links van ons. “

“ Ok, dank je wel mevrouw. “, zei Emma.

Ze nam de sleutels in ontvangst en samen gingen ze vervolgens op zoek naar hun kamer.

Na lang zoeken hadden ze hun kamer eindelijk gevonden.

“ Eindelijk! “, zei Joyce, ze liet zich languit op haar bed vallen.

“ Het was een moeilijke start maar ik ben er zeker van dat alles goed komt Joyce. “, zei Emma “ Kijk ons eens, we mogen samen studeren en we mogen onze creatieve talenten ontplooiën, dat is toch geweldig? “

“ Dat is waar. “, zei Joyce “ We zullen er een geweldig jaar van maken! “

“ Hopelijk hebben we leuke klasgenoten. “, zei Emma.

“ Ik hoop alvast dat ze niet allemaal zo arrogant zijn als die jongens. “, zei Joyce.

“ Ja, dat hoop ik ook. “, zei Emma.

De vriendinnen moesten lachen.

Plots dacht Emma weer aan Robin en de spanning die ze had gevoeld toen hij bij haar stond.

Ze vroeg zich af waarom ze dit had gevoeld.

Emma vond hem erg arrogant en wilde niets met hem te maken hebben, zo iemand was totaal niet haar type.

Ze viel op lieve, gevoelige jongens en zeker niet op zelfingenomen kwallen met een groot ego.

Ze besloot om er zich geen zorgen meer over te maken.

Het was een vermoeiende dag geweest, ze had afscheid